

9/2024

Kralupské farní listy

KRA FA LI

-Úkony přede mší.....str.2

-Adolf Kajpr, Mlynářský

mučedník od Ignáce.....str.9

-Léto budiž pochváleno...str.14

Drazí farníci,

třebaže většina z nás již nechodí do školy, přesto školní rok je něčím, co značným způsobem ovlivňuje náš život. Končí období, kdy si mnozí vybírají dovolené, kdy máme vnoučata na delší dobu u sebe, kdy je život rozvolněnější... S měsícem září se i ve farnosti obnovuje život. Různé pravidelné pastorační aktivity. Mohli bychom říci, že se vrací určitý řád, který nás nemá zotročovat, ale má nás vést.

Všem nám moc přeji, abychom do dalšího školního i pastoračního roku vstoupili nejen odpočatí, ale také nadšení, plní ideálů a touhy objevovat a poznávat to nové, co nám Pán nabízí.

K tomu vyprošuji Boží požehnání

R.D. Martin Sklenář

Úkony přede mší svatou

Drazí bratři a sestry,
v červnovém čísle farních listů jsme se věnovali vzdálené přípravě na eucharistické slavení. Dnes bychom si řekli něco málo o bezprostřední přípravě.

První, co můžeme zmínit, je včasný příchod do kostela. Je totiž obtížné mluvit o přípravě na mši svatou, pokud přicházím již během jejího průběhu. Mnohokrát ve zpytování svědomí docházíme k uvědomění si toho, že se nesoustředíme na mši svatou. Již svatý kardinál Karel Boromejský, který žil v 16. stol. na to říkal, aby člověk v první řadě přemýšlel o tom, jak se ke slavení disponoval.

Pokud přeběhnu od jiné činnosti do kostela současně se zvoněním, je zcela přirozené, že myšlenkami jsem ještě někde jinde. Podobně, pokud do poslední chvíle mluvím v kostele se svým sousedem a umlčí nás až zvonek u sakristie... Je nanejvýš vhodné, abychom přišli v rámci možností včas a přede mší svatou zachovávali klid, ztišili a usebrali se (a chci zdůraznit, že to je výzva i pro mě osobně a pro prostředí sakristie). Toto usebrání nemusí být ale jen tichem, ale může být také vyjádřeno (společnou) modlitbou. To je ona tradice modlitby přede mší svatou, např. růžence, či modlitba

asistence v sakristii.

Včasný příchod do kostela má ale ještě další rozměr. Když papež Jan XXIII. vydával roku 1962 římský misál, stálo v jeho úvodu, že mše svatá začíná tehdy, „když je kněz připraven“. Misál papeže Pavla VI. už předkládá jiné určení času začátku bohoslužby, a to v kontextu liturgické reformy. Mše svatá má nyní začínat, „když se lid shromáždil“. Protože to není jen kněz, kdo slaví mši svatou, ale je to celé společenství věřících, kteří tuto mši „celebroují“, totiž slaví.

Když přicházíme do kostela, značíme se na svém těle znamením kříže, který děláme poté, co jsme smočili prsty své ruky ve svěcené vodě. Proč toto děláme?

V židovské tradici se můžeme setkat s mezuzami. Jedná se o pergamenový svitek, na kterém je napsáno Šemá Izrael – Slyš Izraeli, Hospodin je tvůj Bůh... (Dt 6,4-9) a který bývá zazděn ve veřejných jednotlivých budov. Kdo vstupuje a vychází z budovy, klade na tento svitek ruku.

My takto vkládáme ruku do kropenky se svěcenou vodou. Připomínáme si tak svůj křest, to, že jsme Božími dětmi, že patříme Bohu. Je to pro nás příležitost si znovu uvědomit, komu patřím, projevít vděčnost za dar víry, za dar křtu...

Jedním z dalších prvků bezprostřední přípravy na mši svatou je „příprava darů“, která probíhá prostřednictvím vložení částičky do obětní misky.

Vložení částičky do obětní misky nemá jen praktický význam – každý, kdo půjde ke svatému přijímání, si dá svou vlastní částičku. Spíše můžeme říci, že je významnou pomocí při přípravě na slavení mše svaté. Ona částička, kterou vkládám do obětní misky, je vlastně mým obětním darem, tím, co přináším Pánu. Je to tedy příležitost k tomu, aby si člověk uvědomil, s čím vlastně dnes předstupuje před Pána.

Tento úkon mi může napomoci k tomu, aby slavení mše svaté nebylo jen kultickým úkonem, mystickým zážitkem, ale aby bylo skutečně slavením, do kterého vstupuji se vším, co jsem a čím žiji. Předkládám Pánu svůj rozhovor s nadřizeným, návštěvu sousedky, řidiče, který mě vytočil... Nechávám přinést na Pánův oltář svůj život, abych pak přijímal milost, která mi napomáhá v tomto životě obstát a všechny těžkosti i radosti správně nést a prožívat.

Vložení částičky mě může pomoci k uvědomění si, že nepřicházím do kostela jako vnější pozorovatel, jako divák, ale jako ten, kdo s konkrétními skutečnostmi předstupuje před Boží tvář, protože skutečně chce, aby liturgie byla zdrojem a vrcholem jeho

života.

Vložení částičky mě tedy vede k tomu, abych si uvědomil úmysl. Disponuje mě to pro jednotlivé úkony mše svaté, pro jednotlivé modlitby. Dává mi to také jistý nástroj v boji s myšlenkami – vždyť lépe se proti nepozornosti bojuje tím, že vím, k čemu chci „utíkat“, než když chci „utíkat“ od něčeho.

Pokud objevujeme takovýto význam tohoto úkonu, který vykonávám přede mší svatou, pak se vyvarujeme určitých „nešvarů“.

Častokrát tento úkon totiž odbýváme tím, že jen dáme částičku (bez hlubšího uvažování), nebo dokonce tím způsobem, že jednomu členovi rodiny řekneme, ať dá za nás (ten pak dává třeba za pět členů rodiny). Cílem opravdu není jen vložení částičky, aby počet odpovídal. Cílem tohoto úkonu je také disponovat se ke slavení mše svaté. Zkusme na to pamatovat a věnovat tomuto úkonu náležitou pozornost.

R.D. Martin Sklenář

poznámka:

Je samozřejmě důležité chápat, že je rozdíl mezi pravidelným a výjimečným opožděním se, že je rozdíl mezi tím, když přijdu pozdě ve všední den, protože dobíhám z práce a mezi tím, když přicházím pozdě, protože jsem dokoukával seriál, apod... Skutečně v této otázce není možné paušalizovat a je to na zodpovědnosti každého věřícího.

Veselé spolčo až do konce života

V naší farnosti máme jedno rozesmáté společenství mládeže. Scházíme se pravidelně každou neděli (pokud není nějaká výjimečná změna) od 18:30 na faře v Kralupech nad Vltavou. A co děláme? Sdílíme své zážitky, názory, probíráme různá témata, čteme z Bible, modlíme se, zpíváme, občas koukneme na nějaký film, hrajeme fotbalík nebo šipky v herně, případně vyjedeme někam na výlet a hlavně jsme rádi spolu a často se smějeme. Spolčo je určeno všem, kteří již navštěvují druhý stupeň základní školy až do ukončení střední školy/učňáku. Že je to moc velký věkový rozdíl? Možná je, ale vzájemně se toho od sebe můžeme hodně naučit a dozvědět. Baví nás to! Nejsi si jistá/jistý, zda je spolčo

vhodné i pro Tebe? Nevadí! Příklad se párkrát podívat a rozhodneš se sama/sám! Nikdy nikoho do ničeho nenutíme, ale bylo by škoda sedět doma sami, když můžete poznávat nové lidi a budovat přátelské vztahy, které Tě třeba mohou provázet po celý život! Rádi uvítáme nové členy spolča. Kdybyste si nebyli jisti, napište nebo zavolejte nám: Klára Nováková: 776272870, Iva Žyrková: 739588244 Michal Žyrek: 736506812 První setkání bude v neděli 15.9. na faře v učebně od 18:30. Těšíme se na vás.

AKCE V ZÁŘÍ

po 2.9.	výlet s dětmi	celý den	
út 3.9.	setkání k náboženství atd.	18.30	Kralupy-fara
so 7.9.	pouť Holubice	10.00	kostel Holubice
so 7.9.	velvarský Blešák	9-12h	děkanský dvůr
od 8.9.	začátek výuky		
út 10.9.	zpovědní den	celý den	kralupy kostel
ne 22.9.	Koncert v Zeměchách	16.00	kostel v Zeměchách
pá 29.9.	Pouť od Staré Boleslavi	přes noc	
so 28.9.	Pouť Kralupy	17.30	Kralupy Kostel

Pastorační aktivity

Drazí farníci, se začátkem školního roku, začíná i nový pastorační rok. Dovolte mi, abych shrnul jednotlivé pastorační aktivity. Článek nemusíte číst celý, můžete si najít to, co je pro vás aktuální, nebo si ho můžete rozfázovat na několik dní (tím se omlouvám za obsáhlost).

Výuka náboženství - děti

Druhý týden v měsíci září začne pravidelná výuka náboženství (od středy 11. září). Jak jsem již avizoval, veškerou výuku náboženství dětí budu mít ve farnosti já (považuji to za jeden z hlavních úkolů kněze). Vyučovacím dnem je středa.

- Předškoláci a I. třída – 13.00 –13.45
- IV. a V. třída – 14.00 – 14.45
- II. a III. třída – 14.55 – 15.40
- druhý stupeň – 15.50 – 16.35
- středoškoláci – 16.45 – 17.30

Setkání s rodiči bude v úterý 3. září od 18.30. Prosím, přijďte v hojném počtu. Na setkání zopakujeme informace k průběhu výuky.

Připomínám, že náboženství je součástí křesťanské iniciace, u starších dětí vzdálenou přípravou na biřmování, případně na životní povolání. Proto je vhodné, když děti na náboženství pravidelně chodí.

Další skupinu bude mít Iva Žyrková – pro ty z druhého stupně a středoškoláků, kteří jsou na ni navyklí a chtějí chodit k ní. Termín si domluví spolu.

Dospělí

Je důležité vnímat, že i dospělí se mají ve víře vzdělávat. Snažím se vyjít všemožným způsobem vstříc a nabízet různé varianty. Ještě se vše může trochu upravit po domluvě s konkrétními zájemci, ale prozatím bych viděl následující termíny:

- presenční výuka – každé úterý po mši svaté – cca 18.30. Celoroční téma budou „Svátosti“.

- IVN (internetová výuka náboženství). Počítá se s tím, že každý týden si člověk nastuduje sám jednu vyučovací hodinu (hodiny jsou na mých osobních webových stránkách – www.masklen.webnode.cz). Setkání jsou jednou za měsíc, kdy shrneme probrané téma a odpovíme případné otázky.

- 2. čtvrtek v měsíci od 19 h – Dějiny spásy (fara Kralupy nad Vltavou). První setkání bude ve čtvrtek 11. září.

- Pokud by byl zájem ještě o jiný kurz, můžeme se domluvit.

- 1. čtvrtek v měsíci bude ve Velvarech biblická hodina.

Společensví

Když jsme byli pokřtěni, nestali jsme se jen Božími dětmi, ale byli jsme také uvedeni

do společenství církve. Víra se neprožívá jen ve vztahu k Bohu, ale také ve vztahu k bratřím a sestrám (jako se v rodině nežijí jen vztahy na rovině rodič-dítě, ale také na rovině dítě-dítě. Chápejme, že vytváření vztahů a prožívání života v nich je podstatou křesťanského života. Tím nejdůležitějším společenstvím je společné slavení nedělní liturgie. Zkusme si nastavit, že po mši svaté neběžíme hned domů, ale ještě nějaký čas jsme také s ostatními. Zkusme se naučit, že se ještě přesuneme na faru, kde si dáme čaj, kávu, kde se společně setkáme, budeme hlouběji poznávat, vytvářet vztahy a společenství. Oficiální farní kafe zůstává první neděli v měsíci, ale pokusme se chodit i ostatní neděle – a to včetně rodin s dětmi. Vedle toho jsou pak ještě další

Děti

společenství. Nevím zdaleka o všech a ani nemusím, ale bylo by dobré, aby každý farník byl aktivním členem některého z nich.

Pro děti předškolního věku a prvního stupně je to PDO (páteční dětské odpoledne). To začíná každý pátek v 15.30. Děti si společně hrají, je pro ně připravený program, sami něco někdy vytváří a tak přispívají do společenství farnosti... Může vzniknout dětská schola, která by čas od času něco při mši svaté zazpívala... Počítá se také

s účastí na navazující mši svaté.

Součástí PDO budou také jednou za čtrnáct dní ministrantské schůzky a také příprava na život z eucharistie. Byl bych rád, kdyby každé dítě, které chodí na náboženství, vedle toho chodilo i na PDO. Zároveň chci ale zdůraznit, že se počítá s tím, že na víkend třeba někam jedete a že se na rozdíl od náboženství nepočítá s pravidelnou účastí.

Mládež

Společenství mládeže je pro děti od VI. třídy výš. Toto společenství se schází každou neděli v 18.30 a vedou ho manželé Žyrkovi.

Dospělí

Píší o společenstvích, o kterých vím.

- Společenství žen – 1. pátek v měsíci, po mši svaté na faře v Kralupech
- Společenství modlitby a sdílení – každý čtvrtek od 19.30 ve Veltrusech, začátek v kostele, pak se pokračuje u Nováků.
- Společenství seniorů – čtvrtý čtvrtek v měsíci od 14.30 na faře v Kralupech.
- Společenství mystagogie – schází se dle domluvy, vedou manželé Žyrkovi.

Byl bych rád, kdyby vedle těchto společenství ještě vzniklo společenství maminek s dětmi a společenství manželů nebo také rodin.

Příprava na svátosti

Zatímco u náboženství zdůrazňuji, že hlavním vyučujícím by měl být kněz, co se týká příprav na svátosti, příprava by měla být společným dílem kněze a farnosti. Proto bych rád hledal spolupracovníky,

kteří mi s přípravami budou pomáhat (zvláště si vzít na starosti uvádění do farnosti, představování života z víry...).

Příprava na křest dítěte

Mám na mysli především přípravu těch, kteří nežijí aktivně v naší farnosti. V tuto chvíli jsem zatím ve stadiu, kdy hledám vůbec lidi, kteří by se se mnou nad průběhem přípravy zamýšleli a vymýšleli, jak by vypadal. Podobná situace je také v přípravě na život v manželství.

Příprava na život z eucharistie

Bude probíhat v pátek v rámci PDO (jednou za čtrnáct dní). První setkání s rodiči bude v rámci setkání ohledně výuky náboženství, tedy v úterý 3. září. Do přípravy bych rád více zapojil rodiče, protože oni jsou těmi prvními, kteří dítě na život z eucharistie připravují. Proto se s rodiči budu jednou za měsíc scházet. Aby to bylo pro rodiče co nejschůdnější, budou tato setkání vždy na faře druhou neděli v měsíci po mši svaté v Kralupech nad Vltavou.

Abych všem co nejvíce pomohl, čas během prázdnin jsem využíval k přepracování knížky přípravy na život z eucharistie. Vzniknout tak dvě (uvidíme, jak moc již budou hotové...). Jedna pro rodiče a druhá pro děti, která bude doplněna o pracovní listy. V rámci přípravy budou

děti a rodiny zvány také k určité aktivitě spojené s přípravou. Více ale s rodiči...

Příprava na biřmování

V letošním roce bych také rád začal přípravu na biřmování. Otec arcibiskup stanovil, že příprava by měla mít alespoň 30 setkání. Ze zkušenosti i z jiných farností se domnívám, že nejlepší je dvouletá příprava, kdy se setkáváme cca jednou za čtrnáct dní. Připravuji strukturu přípravy a některé věci. Nebude to zatím připraveno tak, jako příprava na život z eucharistie, ale rád bych směřoval k podobnému principu – ve smyslu, že biřmovanci budou dostávat různé materiály, které jim mají v přípravě pomoci.

První setkání ohledně přípravy na biřmování bude v neděli 15. září od 17.30. Tam se pobavíme, jak dál. Zmíněná příprava je zaměřena především na mládež. Ale prosím, ať přijdou i dospělí, kteří ještě nebyli biřmováni. S nimi se společně pobavím, jak by příprava probíhala v jejich případě. Chtěl bych jen připomenout, že biřmování je jednou ze svátostí křesťanské iniciace a že by ji měl tedy přijmout každý dospělý pokřtěný katolík. Pokud jste dospělí, ale ještě nejste biřmováni, zvažte to a přijďte...

Křest dospělého – katechumenát

Pokud víte o dospělém, který zvažuje křest (nemusí být pro něj rozhodnutý), prosím, odkažte ho na mě. I zde se budeme pak bavit o tom, jak by příprava měla vypadat, a jak do ní zapojit farnost.

Modlitba

Jedna z podstatných věcí, která odlišuje nás křesťany od jakéhokoli „spolku“, je to, že nás utváří naše společenství s Bohem. Duchovní život farnosti je podstatným prvkem života farního společenství. Proto zvu všechny farníky, aby se modlili nejen sami ve svých domácnostech, ve svých rodinách, ale také v různých společenstvích, kostelech... Nic nebrání, abyste se třeba jednou za týden/měsíc sešli ve svém kostele a společně se zde pomodlili třeba růženec. Stejně tak se můžeme scházet ke společné modlitbě růžence před mší svatou.

Připomínám možnost chodit do farní kaple sv. Rity z Cascie, mohu vám na požádání vystavit eucharistii k osobní modlitbě...

Vedle toho bych vás chtěl pozvat k ranní modlitbě ve všední den, a to v 7.30 ve farním kostele. Děti, které jdou do školy, se mohou stavit, abychom začali společně krátkou modlitbou a vyprostili si požehnání do celého dne. Stejně tak lidé, kteří jdou do práce... Zvu také ke společné pravidelné pouti na první sobotu do Holubic. Zde se modlíme růženec, slavíme mši svatou ke cti Panny Marie a zasvěcujeme naši farnosti a její pastorační aktivity její mateřské přímluvě.

A v neposlední řadě vyjadřuji přání, kdyby se ve farnosti třeba chopil někdo

organizace živého růžence a farníci se do něho zapojili...

Synodální skupiny

V předchozích číslech farních listů jsem psal o volbách do nové PRF. V návaznosti na to, že do farních listů přišla jen jedna reakce farníka, který o farnosti něco napsal, se mi to rozleželo v hlavě. Nechci PRF jen proto, aby byla...

A tak bych to zkusil jinak, pokusil bych se jít odspodu, začít synodálními skupinkami, abychom si to ozkoušeli. Rád bych, abychom se jednou za měsíc – zájemci, sešli a diskutovali nad konkrétním tématem, které bude dopředu určeno (třeba příprava na křest dětí v naší farnosti). Smyslem synodálních skupinek je, že začínáme modlitbou. Následně v prvním kole diskuze má každý tři minuty na to, aby k tématu něco řekl – jak to dělat (už si to připraví doma). Pak je chvíle ticha a modlitby a pak se pokračuje v debatě, kdy se bavíme o tom, co nás ve vyjádření druhých oslovilo a co bychom tedy mohli rozvíjet. Tato setkání by byla vždy 4. čtvrtek v měsíci od 19 h na faře.

The Chosen

Možná jste zaregistrovali, že na TV Noe běží seriál The Chosen (Vyvolený). Je to seriál o Ježíši a především o jeho učednících. Navrhuji společné promítání jednou za čtrnáct dní a následné popovídání. Termín nechávám na domluvě zájemců, ale jako vhodnou bych viděl třeba sobotu večer. R.D. M. Sklenář

Adolf Kajpr, Mlynářský mučedník od svatého Ignáce

Kdo rád navštívujete svatého Ignáce u Karlova náměstí, nemůžete ji minout. Fotku jezuity na levé straně barokního kostela. Je tam pár let a poblíž ní jsou ve schráně ostatky tohoto muže, který mě před pár lety uhranul jako Viktorku černý myslivec. Když jdu za babičkou na Vinohrady, snažím se neminout tři budovy stojící poblíž sebe, kostel v Resselově ulici, Ignáce a dům v Záhřebské, kde manželé Bradáčovi ukrývali parašutistu Adolfa Opálku. Tento symbolický trojlístek mi vždycky dává připomenout, jak hrdinní tito Češi za války byli. Adolf Opálka se zastřelil v červnu 1942 při obléhání kostela v Resselově ulici po atentátu na Heydricha, Bradáčovi byli na podzim popraveni v Mauthausenu, kam se chvíli před nimi dostal i kněz Adolf Kajpr (1902 -1959). Jsem vděčná, že při jménu Adolf se mi jako první v mysli objeví obličej těchto dvou mužů. Oba Adolfy, kněze i parašutistu, dokonce spojovala zkušenost života ve mlýně a výchova tetou.

Adolf Kajpr se narodil v roce 1902 na Berounsku, v obci Hředle. Brzy se starším bratrem osiřeli, ujala se jich teta Klára Bůžková, která dostala

svému příjmení a děti poctivě vedla k víře. Víře prožívané myslí i rukama, synovci si zvykli od mala pracovat, nereptat a Adolfovi nesentimentální tetina výchova prodloužila život o spoustu let. Byla to ona, která mu vnukla myšlenku stát se knězem. Vyučení ševcem ve Slaném se sice s Adolfovy rukama minulo, manuálně zručný nakonec nebyl, ale dřič byl, uplatnil se v mlýně zvaném Roučmída. Nádeničil tu dlouhých osm let. Během té doby pochopil, že chce být jeho mozek naplňován vědomostmi jako pytle moukou a okolí mu v přání vzdělávat se pomohlo. Mladík začal studovat na známém arcibiskupském gymnáziu v Bubenči. Toužil stát se benediktinem, ale co se nepříhodilo? Při zmínce učitele-jezuity "No jo, my jsme řád náročný, k nám se moc Čecháčků nehrne" se student rozhodl, že do řádu najust vstoupí. Sliby čistoty, chudoby a poslušnosti složil na Velehradě a v roce 1930 se ocitl v belgické Lovani. Místo pralinek hlтал přednášky filosofie, zkoušky zvládal levou zadní a vstřebával mezinárodní atmosféru. Lovan ho ovlivnila více než následný konzervativnější Innsbruck, kde přijal kněžské svěcení a rozhodnutí věnovat se službě slova a kráse liturgie. Na červencový svátek

svatého Ignáce ve stejnojmenném kostele sloužil svou primici a tento kostel se tak stal jeho domovem. Domovem, v němž kázal, zpovídal, dával exercicie, punkta a rady – u jednoho uchazeče o jezuitství

rozpoznal, že pro něj bude vhodnější řád cisterciáků a mladík byl ve Vyšším Brodě nakonec šťastný. Radit se s Kajprem chodili i novináři, profesoři, byl zkrátka děsně chytrý!

Ve dvou oblastech jezuita přímo vynikal a zářil. V kázáních a publicistice. Kostel

býval narvaný k prasknutí, a i když mu spousta mladých středoškoláků nerozuměla, zpětně byli vděční, že tohoto kněze zažili v akci. Pater Kajpr si vytříbil nepatetický, o to procítěnější sloh. Mluvil pomalu, zřetelně, nápaditě, zapáleně, rád gestikuloval. Krista uměl katolíkům přiblížit téměř jako současníka, někoho blízkého, přátelského, ale náročného.

Stal se šéfredaktorem Posla Božského Srdce Páně, Dorostu a, asi nejslavnějšího křesťanského časopisu, Katolíka. "Golgota bude vždycky dosvědčovat, čeho jsme schopni, jakých skoků do tmy je

schopna naše mravní povaha, jak falešně je všechno deklamováno o naší přirozené dobrotě a holubičí povaze." Věta, která je i v dnešní pozitivně-esoterní době stále aktuální. "A svědomí je hlas Boží, ať si říkají slepovatelé laické morálky, co chtějí."

psal v periodiku jasně. Kamkoli přispíval, vyvolával polemiky (pro Josefa Berana byl až moc intelektuální), zájem, dialog, nadšení i závist, snad nikdo z kněží nepsal tak dobře jako on. Ač vzdělaný, nepsal z pozice mudroprda (pardon), ale vášnivého katolíka, který ví, proč a čemu věří. Nabádal, ať se stále neobhajujeme

před ateisty nebo protestanty. Ať jsme rádi za určité napětí, nutí nás k přemýšlení a ne ke "klamné fata morgane vnějších slavností a manifestací." Ať ukazujeme, že všechny denní události "visí na věčnu": "Jan Berchmans, když zametal chodby z poslušnosti, nebyl o nic menší než Abraham, který ochotně šel z té země úrodné do země zaslíbené." Věnoval se nové evangelizaci, apeloval na přítomnost, která "nezahloubává zbytečně do minulosti, netouží po ni jako po zlatém věku..Přítomnost je vlastně Božím časem."

V podzimním čísle Dorostu v roce 1939 (!) dal prostor fotomontáži s Kalvárií, kde stojí v protikladu ke skále a světlu Kerberos,

jehož jedna z hlav má v sobě hákový kříž. Nebo když je Kristus v Getsemanech týrán hříšníky, jeden z nich má podobu Adolfa, ale ne toho z Hředlí... Obě ilustrace uspíšily zákaz vydávání Dorostu. Kajpr si nedal pokoj a začal vydávat další časopis Nové směry. Ve všech zdůrazňoval, že zlo před Bohem neobstojí a svatý Václav byl bojovník na koni, ne člověk s ohnutým hřbetem. Padl do hledáčku SS důstojníka Wolfganga Wolframa von Wolmana a bylo zle.

Gestapo si od Ignáce napřed odvedlo na Zelený čtvrtek 1940 patera Koláčka, o rok později už byl odveden i Kajpr. Na Pankráci dostal své první facky a v Mathausenu se mu povedlo přežít celý rok! Vězni si procházeli peklem. V špatně padnoucích dřevácích část z nich, Kajpra nevyjímaje, musela vyjít 183 schodů do lomu, kde se těžila žula. Ve vedrech, v zimě, 12 hodin denně, s hladovým žaludkem. Nazí vězni při dezinfekci, záchody beze stěn, člověk jako číslo. Umíralo se ve velkém, třebaš při experimentech s tyfem a cholerou, lidé byli topeni, na tomto místě zahynul Karel Hašler svázaný na židli, nahý, zbitý, ale stále hrdý a upoléváný v zimě ledovou vodou k smrti.

Dachau byl jeho posledním nacistickým koncentračním táborem. V příšerném létě 1942 zemřely stovky

kněží. Zde si SS důstojníci oblíbili hru, místo srnek lovili vězně, na něž ze zábavy stříleli "na útěku". Pater Adolf jednou také musil utíkat, naštěstí se jiným vězňům zasekl vůz s fekáliemi, on k nim přiskočil s pomocnou rukou a tím změnil pozornost důstojníků. Mše, pokud to šlo, sloužil i při okopávání zeleniny. Asi si ani neumíme představit jeho nadšení při osvobození tábora Američany, jejichž příchod přirovnával k příchodu Páně. A ta radost, když od nich dostal nezavšivenou, nerozedranou voňavou deku! Domů, k Ignácovi, se pater vrátil s poškozenými zuby, vyhublý, omlouval se studentům, že nevypadá fešně jako jeho předchůdce, letec RAF, pater Boček a z kazatelny se tentokrát snášela témata týkající se viny a odpuštění. Kázal i o hromadách mrtvol, ale bez nenávisti.

Velmi rychle zhodnocoval situaci. Tvrdil, že nejen Němci jsou vinni, ale také individualistická víra, liberalismus 18. století, jenž vedl k ateistickému humanismu, to vše pro něj bylo symbolem zmaru pro další generace, naši nevyjímaje." Lidé popřeli práva Boží a začali se modlářsky modlit jen k člověku.. člověk se bez Boha stal úplně nesrozumitelným, ba bezcenným." nebo "Mravní rozvrat Evropy nezavinila Církev svým strnulým lpěním na zastaralých dogmatech, nýbrž proudy proticírkevní, které tím, že otráslы vážností Církyve, otráslы křesťanstvím vůbec." Pokud lidé neumí odpustit, apeloval aspoň na

lidskost vítěze. Při odsunu Němců kritizoval rychlost a krutost.

Každopádně byl zastáncem trestu smrti - někdy člověk přestane být člověkem a lidé mají právo být chráněni. (Určitě by chtěl vidět film Dead Man Walking.)

V roce 1946 odvážně psal:"

Kdybychom byli vždy vážně uskutečňovali své křesťanské communio, nemuseli bychom si dnes toliko lámati hlavu s komunismem. Ale není nikdy pozdě. Začněme tedy aspoň nyní." Bylo pozdě. Akce K. prodloužila jeho křížovou cestu.

Jezuité byli trnem oku komunistům, Kajpr ještě víc. Chytří lidé s vazbou na Vatikán? Pryč s nimi co nejdřív.

Odvedli ho přímo od zpovědnice. V Ruzyni ho vyslyšali se zavázanýma očima, v noci mu svítili, ve dne musel chodit až 16 hodin o hladu, žízni a ponižování. Jeho proces se konal na svátek Sedmiboletné Panny Marie a rozsudek byl znám dva dny před Velkým Pátkem. Nebál se, nerozčiloval se, neudával, stoicky odpovídal. Ne, při exerciciích nešířil rozkladné myšlenky. Ne, není pyšný, vždyť je sirotek z chudých poměrů.

Muž, který přešil Mauthausen, musel vyvracet obvinění, že zažíval v táboře fešácké zacházení!

Na Pankráci mu občas vypomohl svačinou pan Sisel, strážný navštěvující mše u Ignáce. Ještě než

ho později vyhodili kvůli nevystoupení z církve, stihl vynést Zahradníčkovy básně později vydané jako Dům strach. Pater Adolf si krátce si pobyl v Mírově a Valdicích, kde se dozvěděl, že už venku kolují zprávy o jeho smrti nebo únosu do Ruska. Fake news existovaly už tehdy. Opatu Tajovskému ze Želiva pomohl se rozjíst - měl hrůzu ze skopolaminu, halucinogenu, který byl vězňům občas zamícháván do jídla. Setkal se tu i s Antonínem Mandlem, bratrancem slavné herečky, knězem a jednu dobu i kralupským kaplanem.

Jeho život se dovršil v slovenském Leopoldově. Tam pekl hostie na žehliče a mezi věřícími spoluvězni se těšil veliké oblibě - bral na sebe práce navíc, do kterých se nikomu nechtělo. Rovněž dával ostatním kolegům Due parole - ranní body k rozjímání. I tady byl fascinovaný Kristem, vykládal o něm tiše, upřímně a prostě. Opakoval:"Každý člověk je buď křesťanem živým, v Krista věřícím a z něho žijícím, nebo je křesťanem mrtvým." Boží svět pro něj byl i v komunistickém vězení neobyčejný. Určitě by ocenil Druhý vatikánský koncil, jednou dokonce sloužil mši v češtině, sám si ji přeložil a viděl dobrý účinek na okolí. Nicméně poté se vrátil k latině, byla padesátá léta a on církev respektoval. Když za ním mohla přicestovat neteř, která se po noční jízdě vlakem musela smířit s pouhou půlhodinovým rozhovorem se strýcem, zvládla předávat na obě strany šifrované

zprávy do a z Ignáce. Po trestu 10 dní v korekci stoicky ucedil: "Sluší se podle pravidel udělat roční exercicie." Jednou dostal kněz trest za "cynické úskleby" stráží, úplně ho vidím! Vzpomínky na jeho smrt se liší, z toho, co jsem vyčetla, zřejmě zemřel doslova smíchy - utrpěl infarkt a poté, co se zasmál na ošetřovně svému vtipu při shýbání se pro "bažanta", dostal infarkt druhý, konečný. 17. září 1959. Jeho slabé srdce došlo, tělo vyvezli károu sarkasticky zvanou "amnestie" na louku k Váhu, kde kněze pohřbili. V roce 1968 ostatky pohřbíval do jezuitské hrobky na Vyšehradě Štěpán Trochta, večer se u Ignáce konalo rekviem. V říjnu 2018 se po vyzvednutí ostatků Adolf Kajpr se konečně vrátil domů, k Ignácovi. Je zahájen proces blahořečení a pokud na Karlově náměstí někdy nebudete zvládat hluk a chaos, můžete vstoupit do kostela a popojít ke Kajprovým ostatkům. Když se k němu budete pravidelně vracet, možná i zaslechnete odpovědi na některé své palčivé otázky. Kdyby tento malinký muž se zničenými zuby po věznění, se sukovitým tělem netrápěným v

posilovnách, ale mlynářskou prací a úděsném mathausenském lomu žil dnes, určitě by se nebál diskusí v televizi a na Facebooku a kritizoval by současný(i můj) slovní balast. Určitě by to nebyl kněz-golfista a byl by pro celibát. Měl by dlouhá kázání, pořádal by filmové večery s diskusemi a farníci by ho, předpokládám, milovali.

A jak ho vlastně popisovali jeho současníci?

Žil bez neklidu a rád opakoval zvláštním, vřelým tónem: "Všude je zem Páně."

Byl prostý a průzračný jako sklenice čisté vody.

Když někomu něco dával, činil to s rozpaky a studem, jako by se omlouval.

Obdivoval sv. Pavla a Jana Křtitele ("On musí růsti, já pak se menšiti.")

Mluvil tónem kamarádsky uštěpačným.

Je jako krajta tygrovitá, která tu oběť k sobě přisaje a pak ji svou jedovatostí uštkne. (komunistický rozhlas)

Človíček malý až směšný, veliký bohatým myšlenkovým obzorem.

Byl svatě zarytý, ale cítili jste, že vás má rád.

P.S. V úterý 17.9. se bude konat u Ignáce mše za p. Kajpra. Setkáme se?

Zdroj: Vojtěch Novotný - Martyr Christi

Adolf Kajpr - Přítomnost je Božím časem

Měsíčník pro potřeby farníků vydává Římskokatolická farnost Kralupy nad Vltavou, Chmelova 212, 278 01 Kralupy nad Vltavou, IČ: 49519085 | v době prázdnin měsíčník nevychází. Číslo 9/2024 (září) vydáno 1.9. 2024 v nákladu 110 ks. | Tisk: Farní úřad Kralupy n. Vlt. | Příspěvek na tisk 10KčPřipomínky, náměty či fotografie pošlete na casopis.farnosti@gmail.com . Číslo připravili uvedení autoři a redakce – (red) (R. D. Martin Sklenář, Iva a Michal Žyrkovi, Magdalena Čechlovská). Uzávěrka 20. dne v měsíci. Elektronická verze na www.farnostkralupy.cz na titulu: Kunštátská kaple. foto: Žyrkovi

Charita Kralupy nad Vltavou pořádá

KRALUPSKÉ

12. VINO

Kaplířova a Sokolská ulice

21.9. od 13:00

- 14:00 - Šimon Family Band
- 15:15 - No Headache
- 17:15 - Scherzo clarinetto (na dvoře charity)
- 17:30 - JK Band
- 18:30 - Taneční skupina Naděje
- 19:00 - Ewa Farna Tribute Band

15:00 - 18:00 produkce pro děti:
mobilní planetárium

Dobré jídlo a pití
Dílničky pro děti
Burčák, víno

Vstupné:

Dospělí - 70 Kč

Senioři nad 70 let - 50 Kč

Děti - 20 Kč

 KRALUPY
NAD VLTAVOU

Antwell
autocentrum

RELAX
RADIO

www.radio-relax.cz

Změna programu vyhrazena

Upozorňujeme, že akce se bude dokumentovat a pořízené fotografie nebo videozáběry budou použity pro prezentaci organizátora.

Z bezpečnostních důvodů vstup psů a jiných zvířat do areálu festivalu není povolen.

Neplatí pro asistenční a slepecké psy.

Léto, budiž pochváleno

Léto je zvláštní čas. Těšíme se na něj celý rok a je nám líto, že tak moc rychle ubíhá. Je pozoruhodné, že právě tohle období vnímáme jako vyvrcholení celého roku, a to i kdyby se počasí zrovna moc nevydařilo. Bránu prázdnin nám otevřeli poutníci Cyril a Metoděj, apoštolové Slovanů. Je nám známo, že jsou spolupatroni Evropy, ale můžeme v nich vidět i patrony všech putujících, tedy i trampů a čundráků. Určitě by se proto neurazili! Vždyť oni doputovali na Moravu z makedonské Soluně. V devátém století se cestovalo poněkud drsně a jejich cíl, náš kraj, jim musel připadat značně nehostinný: chladné podnebí, na které nebyli zvyklí, místo měst hradiště obklopená lesy nebo spíš pralesem, navíc kulturní šok. Crha a Strachota – jak je nazývali naši předci, dva poutníci z jihu, statečně procházejí celou Velkou Moravou a jejich dílo přetrvalo věky. Šestého srpna jsme oslavili svátek Proměnění Páně. Na první pohled trochu zvláštní; jak známo, zprávu o této události přináší evangelium druhé neděle postní. Svátek ale připadá do období vrcholícího léta. Má to ovšem svou logiku – vždyť

právě léto je obdobím putování, poznávání a setkávání nejen s lidmi, ale i s Bohem. Může se jednat o poutní místa nebo jen o toulky krajinou, ale vždycky je to cesta za hranice všedních dní. Před námi se rozevívá krajina, na obzoru se nebe dotýká země a nám se chce dál a výš. Tu touhu máme v sobě hluboce zakořeněnou. Ne vždy si uvědomujeme, že je to vlastně touha po Boží blízkosti. Je v nás ve všech, už od narození, i v těch, kteří Boha dosud nepoznali. Kdo vynaloží úsilí a vystoupí na vrchol, vidí všechno jinak, nejen krajinu pod sebou, ale i sebe samotného. Nejde přitom o výstup na himálajskou osmitisícovku, vždyť ani Hora Proměnění není nijak závratně vysoká, naopak, až neskutečně připomíná náš Říp. Vystoupila jsem i na jiné hory nebo spíš kopce. Třeba Vršiček u Rokycan (už jen ten název napovídá, že to není žádná velehora), cíl letních poutí k Panně Marii. Anebo ještě dřív, v prvním dětství, za ruku s mým tátou, cestou necestou na Chlum, kde se nad vrcholky borovic vypíná rozhledna. Na ochozu fouká vítr, cuchá vlasy a přináší pozdravy z daleka, pod námi Plzeň, v tajemném oparu jako město z pohádky, na obzoru panoráma Šumavy. Vůbec se mi nechtělo zpátky dolů – podobně jako Petrovi, Janovi a Jakubovi z Hory Proměnění. Máme to prostě v sobě,

tu touhu stoupat vzhůru.
Ale to neznamená, že stoupáme jen na hory. Léto je období putování krajinou nebo také cesty do ciziny, k moři. Vždycky jdeme za něčím, někdy je to určitý cíl, jindy se necháváme překvapit a dochází nám, že nejen léto, ale i celý náš život je jedna jediná pouť.

Tak trochu jsem putovala, dá-li se to tak nazvat, do Humpolce na letní varhanický kurz, na milovanou Vysočinu. Přišlo mi líto mrzutého pána, který přecházel náměstí s hlasitou samomluvou: „To vodporný léto – už aby byl podzim“. V dobré víře jsem namítl „Léto, budiž pochváleno“, ale pak jsem se rychle vytratila, abych nemusela poslouchat jeho komentář. Přála bych každému, aby našel sám sebe, tu touhu, která nás vede kupředu, na pouť, jejímž cílem je věčnost. Možná, že

kdesi tam, za čarou obzoru, zahlédneme patrony všech putujících a hledajících a bude nám dobře u srdce. Protože Crha a Strachota krajem jdou.
Léto se s námi loučí svými posledními dny. Užijme si je! Léto, budiž pochváleno!

Hana Farná
velvarská varhanice

Městské muzeum Velvary
Vás zve na výstavu obrazů

František
Saifrt

Ohlédnutí

14. 9. - 27. 10. 2024

Vernisáž
13. 9. 2024
od 18.00

Secesní sál muzea
Hudební doprovod:
Mgr. Pavel Holý

Městské muzeum Velvary
Pražská 109, 273 24 Velvary
muzeum@velvary.cz
tel. 315 761 419, 725 867 123

F. SAIFRT